

Simonyi Imre

## Szindbád utolsó utazása

Krúdy Gyula emlékezete

a postakocsi

csak hajnaltájt volt indulóban  
a Nagyúrral

ám szolgálai

a kevésszédű szavak  
még alkonyattal előreutaztak  
valamely távoli vendégfogadóba

ugyanezért

a jószóra hiába szomjazó borok  
már délelőtt óta  
ecetesen kedvetlenkedtek a hordókban  
s harangszóra már a rostélyosok is  
rég étvágyukat veszítették  
valamint a rozskenyér is  
megkeseredve emlékezett a szekrényben  
saját hajdani jóízűre  
és estefele már  
a komondorok is befelé szűkültek  
mintha közeli halál esne a környéken

s éjjel után a városi házakban

a máskor megadó asszonyok is  
idegenkedve gombolták be hálókabátjukat  
kíhűlt kezű embereik elől  
s hajnal előtt  
a mennybolt is egyre elborultabban  
tűnődött immár  
a dolgok hiábavalósága felett  
hogy egyáltalán érdemes-e megvirradni még

a postakocsi pedig

hajnalban indult útnak

a jegenyék kivont kardú gárdistákként

kétoldalt szemközt meneteltek szépen  
a varjak pedig teljes gyászban  
tisztelegtek a jegenyéken

és valahol

túl az ábrándok s Óbuda lankáján  
eleredt akkor az eső méltóságos gyászmuzsikája is

*(jó kis országos eső  
dormögte a sorsával megbékült kocsis  
előbb a rudasnak aztán nyergesnek)*

*a Nagyúr pedig  
lassan hanyatt dőlt lehúnyta szemét  
úgy álmodott utoljára még a valóságról:*

*az álomról azt  
hogy örökre beteljesedett*

*az életről azt  
hogy meghalt mert ez a dolga*

*s az esőről azt  
hogy sírvafakadt Magyarország*